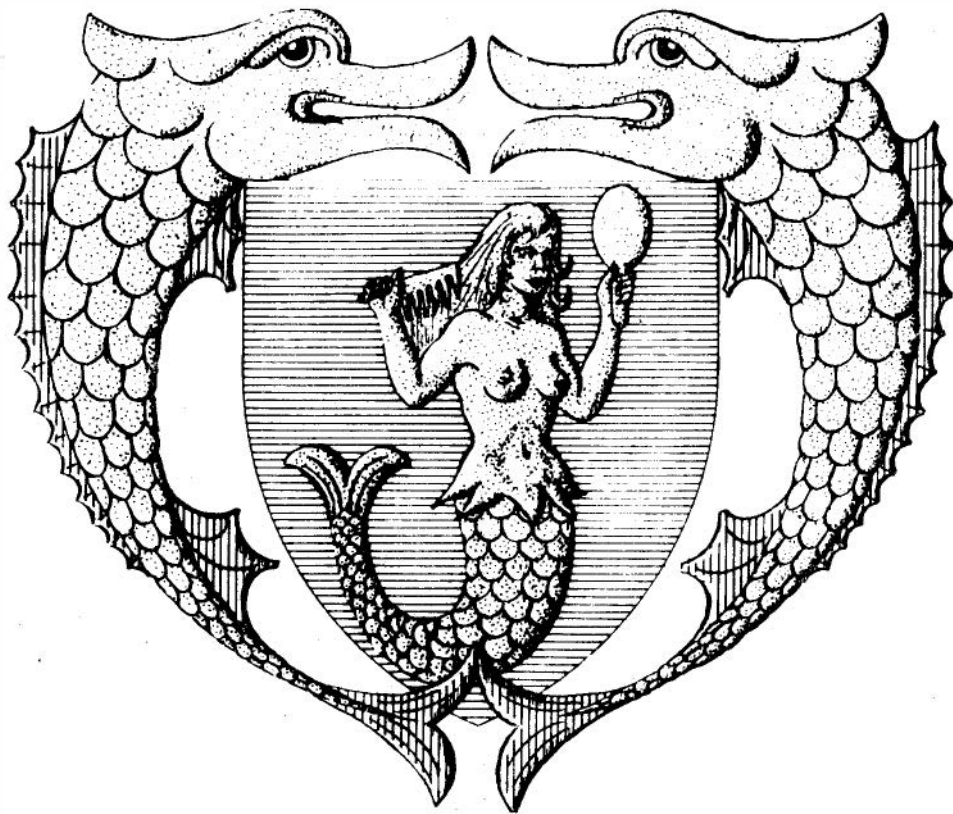

't Meerminneke

(van) Meirhaeghe's Familiekontaktblad

Meerminnen en -mannen,

Trudeke bezorgde me onlangs een foto uit Het Nieuwsblad van 20 november 1984, waarop weeral eens de Kopenhaagse meermin staat afgebeeld : het hoofd getooid met de Amerikaanse en de Japanse vlaggen en onder haar oksel een vervaarlijk harpoen geklemd. Hiermee protesteerde de milieuoorganisatie Greenpeace tegen de ongebreidelde walvisjacht waaraan Yankees en Jappen zich schuldig maken. Ons Trudeke sluit zich volmondig aan bij dit standpunt van haar Deense achternicht en vraagt ons hetzelfde te doen.

Zij wijst er op dat de vervuiling op zich reeds genoeg slachtoffers maakt onder de zeebevolking, zonder dat die wreedaardige jacht daar nog hoeft bij te komen. Zij zegt verder : "Herinner u de Mont Louis die in september van verleden jaar voor de kust van Oostende zonk, met alle radioactieve gevaren vandien. Net toen het toeristisch seizoen voorbij was en wij eindelijk ook eens aan een ongestoorde vakantie konden denken! Adieu vakantie en lekker zonnebaden! Nog de schrik op het lijf gehad, ja, dat die vaten zouden

lekken. En al die voorbije jaren... haaien en dagen vetten. Wij zijn blikje! 't Is veel ger, veel vroeger, ramp ook haar positie ons. Er zonk al eens en dan was het smul die appeltjes van er juwelen rapen waar

kon
en
En
exo
spece
niet te
al die
appellation

de goeie ouwe tijd! samen met de dolfijnen, om Ook dit is verleden tijd. oceaanreus gewoon niet meer weet welk een dodelijke lading Trouwens, zeg eens, waarom nog helpen het hoofd boven je ziet wat ze allemaal uitrichproeven, dumpen van dodelijk gif, dadige jachtpartijen... Voor ons meer; wel vaten met radioactief afval. die vervuiling van de wateren! Lang vaak via de Westerschelde naar Ant- via de Schelde, stroomop- en landin- seerde daar vlak aan je achterdeur te Gent, waar ik mijn vriendin Je kent haar wel, 't meerminneke hoek van de Vrijdagsmarkt boven prijkt. Van Gent zwom ik dan voorbij Oudenaarde. En daar, van de vliet, had ik die histo- van jouw Wortegemse stamvaders.

rampen met die olietankers uit de Telkens mijn watergolf naar de schrobben om mijn staart te ont- tenslotte geen sardientjes in een veranderd de laatste eeuw. Vroe- dan had zo'n scheeps- tieve kanten voor een Zilveren Vloot len geblazen van al Oranje. Of je kon bij de vleet, mee je nog eens buitenkomen op onderwatersje.

dan al die tische rijen en vergeten, vaten controlée. Dat was nog eens Wij hielpen toen ook nog, schipbreukelingen te redden. Wij durven zo'n zinkende te benaderen, want wie hij aan boord heeft? zouden wij de mensen water te houden? Als ten : onderzeese atoom- olierampen, moord- geen wijnvaatjes 't Is godgeklagd geleden zwom ik werpen en vandaar waarts. Ja, ik pas- aan de Keizersbrug een bezoekje bracht. dat daar op de op 't Torreken in vrije slag tot te Petegem, aan de oever rische ontmoeting met een

Dat moet in de jaren 1200 of 1300 geweest zijn, 'k wil er vanaf zijn. Die brave man zat daar op een zondagachternoon rustig te hengelen op blick en baars en hij sloeg mij aan de haak! Als je goed kijkt kun je het litteken in mijn bovenlip nog zien. Hij schrok zich eerst een middeleeuws hoedje, verontschuldigde zich vervolgens omdat hij mij pijn had gedaan, verwijderde met vaardige en zachte hand het haakje en schonk mij ridderlijk de vrijheid terug. Misschien was hij wel bang voor zijn eega; want leg dat maar eens uit, als je na een middagje vissen thuiskomt met een jong grietje... Enfin, hoe dan ook, ik kreeg de vrijheid en als beloning mocht hij één wens doen... Zoals het een ware stamvader past, wenste hij dat zijn nakomelingschap verzekerd zou worden tot in het jaar 2000. En zo geschiedde! Het geslacht Van Meirhaeghe overleefde alle rampen en tegenspoed, oorlogen, ziekten en hongersnoden, waaraan de geschiedenis van het menselijk ras zo rijk is. Tot op het einde van de 18de eeuw heb ik vrij regelmatig de kontakten met de Van Meirhaeghes onderhouden. Ik was er altijd welgekomen en het streelde mijn ijdelheid te merken dat deze familie 'mij' in haar familiewapen opnam. In de loop van de vorige en vooral tijdens deze eeuw, werd het echter zeer riskant en praktisch onmogelijk om me nog in de Vlaamse binnenwateren te begeven. De vervuiling, die er vroeger ook wel was, nam nooit gezienne afmetingen aan. De Schelde werd een giftige riool. Je zag trouwens niet meer waar je zwom en met die drukke binnenscheepvaart werd het levensgevaarlijk. Meer dan één overmoedige kollega werd zwaar gekwetst door die bootschroeven. 't Heeft dus tot voor een paar jaar geduurd tot ik weer contact had met mijn beschermelingen en meer speciaal met jou, Herman. En het was de hoogste tijd, want het jaar 2000 nadert met bekwame spoed en dan verstrijkt mijn belofte... Ik ben echter bereid om die belofte voor nog eens duizend jaar te verlengen. Maar als er niet hoogdringend iets gedaan wordt aan de verloederung van mijn element, zal de meerminpopulatie tegen die tijd uitgeroeid zijn. Hoewel wij, volgens menselijke normen, eeuwig jong blijven, zijn we toch niet onsterfelijk. Over 15 jaar wil ik dus mijn verbintenis hernieuwen, maar... er is een maar. Ik stel zelf een voorwaarde : als één Van Meirhaeghe zich wetens en willens en op grote schaal schuldig maakt aan de vervuilingswandaden die ik hierboven beschreef, dan geef ik zonder pardon en op staande staart mijn ontslag als beschermvrouwe van jouw geslacht! Ik zou dat heel pijnlijk vinden, maar je moet begrijpen dat al mijn soortgenoten mij even na aan het hart liggen en dat hun toestand kritiek is! Tot de volgende keer en...blub...denk er eens over...blub...na."

Laten we met zijn allen die woorden van ons Trudeke in overweging nemen en proberen we in 1985 daar iets aan te doen, ieder op zijn manier. Het gaat om 'onze' toekomst en het leven is te mooi om kort te zijn!

Mais revenons ondertussen à nos moutons. In dit 17de meerminneke krijgt u, na de "zware kost" van de vorige nummers -de historische bijdragen over de 13de-eeuwse Wortegemse bevolking- hoofdzakelijk licht verteerbare artikels voorgeschoteld. We hopen dat u dit leesvoer even smakelijk zult vinden en dat u de koks en de obers, die dit allemaal bereiden en serveren, niet zult vergeten, wanneer ze u hierbij de rekening voorleggen voor nóg een jaar meermin-fijnproeverij en vier gangen. Ondanks de stijgende algemene kosten en posttarieven, hebben we het abonnementsgeld niet opgetrokken. Alles blijft dus zoals vorig jaar en we hopen dat u deze geste zult appreciëren. Hierna komt vader Jan aan het woord die u in dit verband nog iets te zeggen heeft. Groetjes van stambewaarder Herman.

VERGEET DIT NIET

ook in 1985 leeft een meermin niet van water alleen

hernieuw uw abonnement en stort onmiddellijk 250 fr.
op rekeningnummer 737-4262090-50 van Herman Meirhaeghe
A. Latourstraat 31, 9218 Ledeberg-Gent

Voilà. Dat zit er ook weer op. Het Meerminneke bloost nog altijd even fris en lonkt nog steeds even schalks naar de vele Van-Meirhaeghskens. Djent en lief biedt het zich aan om driemaandelijks een beetje te komen vertellen over de lotgevallen van onze stamgenoten en over de kleine geschiedenis van de stam Van Meirhaeghe in die grote wereldgeschiedenis.

Herman deed meer dan zijn best om u vier jaargangen lang te laten meegenieten. Hij zocht, zamelde, zantte, pluisde uit en diste u, door de mond van 't Meerminneke, al zijn bevindingen op.

Genoot u ervan? Ik heb er mateloos van genoten! Ik hou van zijn krachtige, scherpe, efficiënte stijl en van zijn eigen humoristische kijk op de dingen des levens. Ik geloof dat hij vaker bij zijn Meerminneke sliep dan bij Gerda, zijn vrouw. Ik ben ervan overtuigd dat pépé Franchoys samen met ome Janne hem een late peer gestoofd hebben met die meermin uit hun zegelmork, want in zijn wildste dromen duikt ze (hoeveel nachten per week, Herman?) verleidelijk op uit de "Merehage", naast hem in bed.

Bedankt Herman. Het mag ook eens gezegd. Maar de groeiende belangstelling in de hele Van Meirhaeghe-kolonie moet u toch ook deugd gedaan hebben. De vele vragen en de weetjes die 'men' u toestuurt, mogen u de klare bewijzen zijn dat 'het' leeft! Doe voort. We laten u niet in de kou staan. 'Ons' Meerminneke moet blijven leven!

Alle stamgenoten en geïnteresseerden grijpen nu, op ditzelfde moment naar de pen en de checkboek en storten bij dit eerste nummer van de vijfde jaargang hun lidgeld : 250 frank om verder te genieten en mee te leven met de ware geschiedenis van een oud geslacht -die van Merhage- een geslacht om fier over te zijn!

Het spreekt vanzelf dat zeer vurige meerminnaars en minnaressen niet moeten aarzelen om een beetje dieper in de zak te scharten. Want het werk is ontzaglijk groot en uitgeven kost stukken van mensen. Dus, hoe meer u geeft, hoe dichter u mag aanleunen aan de liefderijke borst van ons aanminnig Meerminneke. Zij dankt u innig en zeer hartelijk! Groetjes van stambewaarder Jan.

. . . . .

ter overweging :

"Eén spiegel is beter dan een hele galerij portretten van voorouders" Wolfgang Menzel.

"Het is ijdel, dat ik van hen afstam; wanneer ik hun geschiedenis schrijf, zullen ze van mij afstammen" De Vigny.

"Rechtschape voorzaet plagh op 's nazaets heil te letten"
Joost Vanden Vondel.

"Mensen die nooit terugzien naar hun voorzaten, zullen nooit vooruitzien naar het nageslacht" Burke.

Te voete naar Halle

't Is zo eenvoudig als ge't zegt. Hier, in Oostrozebeke is het alleszins een begrip geworden. Ge drinkt het in met de moedermelk en ofschoon, alle moderne vooruitgang ten spijt, de kilometers van 1984 nog steeds even lang zijn als deze van 1884, toen Rozebeke de traditie van de bedevaarten inzette, toch zijn er jaarlijks honderden die de traditie trouw voortzetten; vooral van Oostrozebeke, maar ook van Tielt, Dentergem, Wielsbeke, Wakken, Meulebeke, tot zelfs van Astene, Wespelaar en Wakkerzeel. Kortom van overal.

Ge moet het meegemaakt hebben om er te kunnen over spreken en om er te kunnen van genieten, deze urenlange tocht van vrijdagavond negen uur, dwars door de nacht, tot zaterdagmiddag 17-18 uur. Een eindeloze, pijnlijke voettocht die toch nog altijd zijn verdienste heeft. Een "bede"-vaart, een "bidtocht" die nog steeds de verering kenmerkt van de Vlaamse mensen, inzonderlijk van de Vlaamse jeugd.

Wiebns indertijd besmet heeft met deze microbe? 't Zal wel Nisten Claeys geweest zijn - een der Kanegemse dorpsfiguren - die nu, na zovele jaren, nog in de mond ligt van de Kanegemnaren. Nisten ging toen al, in de periode waarover ik schrijf, te voete naar Halle. Wij keken naar Nisten op met zo'n ogen. Dat sprak tenminste tot onze romantische verbeelding. Dat was een prestatie waarmee ge zomaar direkt in de hemel kwaamt, zonder vagevier of viergevaar, recht naar Onze Lieve Vrouw. Dat ge vooraleer die hemel te bereiken toch nog eerst door de hel moest, hebben wij pas later ondervonden. Toen hebben wij (en hebben wij nu nog) een aparte verering gekweekt voor Onze Lieve Vrouw die toch Onze Moeder boven alle moeders was en thuis en op school hadden ze het ons onderhand goed geleerd: "als ge in 't leven niet meer weet waar naartoe, dan weet ge nog altijd waar naartoe. Naar Moeder! Zo werd, dank zij Nisten Claeys, de Zwarte Lieve Vrouwe van Halle mijn grote hemelse Favoriete.

Rond 1934 werd mijn vader ziek, dodelijk ziek. Men zweeg het woord "kanker" alleen al voor zijn vreselijke naam. Hij was toen 48 jaar oud en had een groot huis vol kinderen - tien -! Ik zie hem nog op zijn laatste ziekbed liggen, waar hij, opgegeven door alle dokters, uitgemergeld en uitgehongerd, op het einde wachtte. Voor hem vooral en voor ons allen veel te vroeg. In het derde Meerminneke schreef mijn zoon Herman een ontroerende open brief aan die grootvader van hem. Hij wist hem zo gevoelig en raak te typeren dat ik nu nog steeds weemoedig word als ik deze brief aan vader herlees. Hij was de goede, rechtvaardige mens die zich voor zijn groot gezin kapot had gesloofd en geslaafd. Wat doet een kind dan voor zo een man die zijn vader is en sterft? Wat kan het doen als alles en iedereen machteloos tegenover deze zieke man staat?

Toen heb ik, in mijn wanhopige overmoed, een bedevaart te voet naar Halle beloofd... naar de Zwarte Madonna. Tevoet, een onderneming waarvan we slechts later de draagwijdte gaan begrijpen. Een avontuur zonder ondervinding, tenzij de raad van Nisten Claeys misschien... tachtig kilometer... grootgelovig in déze Lieve Vrouw. Op 23 en 24 augustus 1935, ik was toen nog geen zestien, ging ik. En met mij gingen mijn zuster Hélène, zeventien jaar en Arnold, mijn broer van veertien. Hebben wij afgezien!!

Weet iemand die er nooit tevoet naartoe ging, hoelang de laatste kilometers zijn? Och ja, ik vertel het allemaal veel korter dan deze bedevaart duurde. Maar wij bereikten samen Halle. Wij baden er in de katedraal voor de Zwarte Lieve Vrouw. De toestand waarin wij en vooral mijn zuster Hélène, verkeerden, moet ge van ooggetuigen horen vertellen. Deze pen kan het niet meer beschrijven. Zo moeten de martelaars er uitgezien hebben. Zij was, geloof ik, de hel nabij. Voor zich uitstarend, met een blik naar nergens, ging ze. Elke uitstekende steen, elk voetpad was te hoog. Haar benen gingen automatisch traag verder omdat haar geest ergens even inert in de ruimte vergat het bevel door te seinen naar haar voeten.

Maar al dat leed zou achteraf overweldigd worden door een immens groot geluk. Het was niet nutteloos geweest. Vader genas en leefde nog veertien jaren! Hij stierf -62 jaar oud- maar wij hadden hem toch nog zolang bij ons gehad. En het was, tenzij het laatste jaar misschien, geen sukkelaar.

Ik zeg nu niet : "dit was een mirakel!" De Kerk staat niet te springen om mirakels. Maar ik blijf erbij: voor mij persoonlijk is het altijd een ontzagwekkend wonder gebleven en sedertdien heeft die devotie mij niet meer verlaten. De Zwarte Lieve Vrouw van Halle is mijn Grote Heilige Moeder gebleven, mijn grote Favoriete uit de hemel. Ieder jaar opnieuw trekken mijn vrouw en ikzelf naar Halle. Niet meer tevoet. Mijn tijd is voorbij en mijn liedje uitgezongen, maar steeds als de Rozebeckse bedevaarders vertrekken is mijn hart bij hen en ze worden vergezeld door alle harten die ooit eens te voete naar Halle gingen. En gans de nacht verloopt onrustig in ons bed. Telkens we wakker schieten zeggen we : "ze zijn nu in Wortegem, nu in Oudenaarde, nu in Nederbrakel en we bidden een beetje voor hen, en we zien de logge massa van 300-400 man verder schuiven naar Halle. Zoveel bedevaarders, vooral uit Oostrozebeke, want ge zijt eigenlijk geen echte Rozebekenaar als ge niet minstens één keer naar Halle geweest zijt. Het is ingeboren daar, maar gelijk ik al van in Kanegem besmet was met die microbe, heb ik er goed kunnen aarden. Ja, ik weet het wel. Sommigen zeggen : "Het is een sport geworden". Misschien wel? Maar ik kan u verzekeren dat het geen sport blijft naarmate de kilometers zich opstapelen en dat velen met deze bedevaart voldoen aan een ooit gedane belofte. Wat belooft een mens al niet in grote mizerie. De kwestie is alleen maar deze belofte te houden en dat doen ze in Rozebeke wellicht zeer goed. Indien U, beste lezer, nog eenmaal wilt ontroerd worden door zoveel devote opoffering en pijn, ga dan de eerste zondag van de meimaand, rond 15 uur tussen Leerbeek en Halle langs de weg staan om deze groep te zien voorbijtrekken. Dat gaat naar het hart.

Na die eerste bedevaart voor vader, heb ik nog uit dank meerdere malen -veertien keer- de lange weg afgestapt. Met mijn korte pootjes is dat plusminus 128.000 stappen. Ik heb het ooit eens nageteld en er zijn er nog die weten hoever het is... Nietwaar broer Arnold? Ge hebt het ook nog eens herstapt. En 't was even ver!! Surtout van Ninove voort. Het was diezelfde keer -in augustus '45- dat zuster Andrea van achter haar laatste permanent (ze was coiffeuze en had al de ganse dag krullekens gelegd) met de velo naar Oostrozebeke reed, daarbij nog platviel en dan startte met de groep. Ik ben ervan overtuigd dat ze nu nog altijd weet hoever de elektriciteitspalen van Leerbeek naar Halle van elkaar staan. En nog een zus van ons, Josephine, die zich telkens aan hare wandelstok optrok van vermoeienis, maar toch nog in behoorlijke toestand de poorten van Halle bereikte. Ik zag Godelieve De Schuyter uit Kanegem naar

Halle stappen op zo een plezierige toon alsof ze in Kanegem even het blokje omliep. En Antoinetje Simoens en Dreetje Van Overbeke, veel te vroeg teruggeroepen door Onze Lieve Heer, en Marcel Decock. Weet ge't nog Marcel? En hoeveel keer heb ik Mielke Marichael ontmoet op de lange tocht?

Ieder jaar lokt me nog de roep naar Halle. Ik kon U nog echt gebeurde gevallen vertellen, van mezelf en andere makkers. Discretie doet me zwijgen. Maar écht gebeurd is het.

Zo zat ik ook verleden jaar in het peloton, die langerekte sliert. Vierhonderd voetgangers vertrokken uit Rozebeke, de bedevaarders die te voet van Ninove (20 km) of van Leerbeek (10 km) meegaan, daarbijgeteld de massa fietsers-bedevaarders, de motoman(n)en en hoeveel automobilisten? Die dag is immers heel Rozebeke en omstreken onderweg naar Halle. Traditioneel, reeds honderd jaar. Tussen Leerbeek en Halle, die lange, rechte, heuvelachtige weg waar de laatste loodjes het zwaarst wegen, waarin ieder voor zichzelf de weg strompelt, niets meer hoort, zelfs bijna niets meer ziet, verzonken in een gedachtenloze toestand, tenzij misschien: "daar ligt eindelijk Halle", uitgeput, moe, onzeglijk moe, hoor ik niet opeens een groot uit de groep: "Hei, Jan!" Mijn vrouw Andrea herkent hen het eerst. 't Zijn er van de Meirhaeghefeeste, zegt ze. Waarvoor een familiefeest al goed kan zijn! Ik stap uit de wagen en inderdaad, in deze naamloze groep drie Meirhaeghes, drie broers! Alain uit Wespelaar, Marc uit Wakkerzeel en Chris Meirhaeghe uit Astene! Een vlug-vlugge kennismaking, een bemoedigend woordje. Ze zien er nog goed uit. Al schijnt dat 'goed' op dit moment zeer betrekkelijk. Goed kan ook anders goed zijn. Wij wensen hen veel moed, veel volharding toe. Nog zes kilometer. Ze verdwijnen weer in de zich pijnlijk voortslepende bende.

Hoe zijn die drie Meirhaeghskens hier verzeild? Wat noopt hen er toe van zover naar Oostrozebeke te komen, om van daaruit deze 80 kilometer lange bedevaart mee te maken? Wie is het wijs? Wellicht als de zovele anderen hier, een belofte of een dankgebed? Wie zal het weten. Zij alleen weten het.

Ik heb hen een paar uur later in Halle teruggezien. Zij zijn ook doorduwars. Ik wist het bijna. Opgeven staat niet in een Meirhaeghe-woordenboek. We hebben samen nog wat gepraat. Over de bedevaart. Wie zat er daar al aan zeven keren? En van 't Van Meirhaeghefeest. Ze waren moe, moe in de overtreffende trap. Maar ook gelukkig. Ook in de superlatief, want die afspraak met Onze Lieve Vrouwke van Halle is iets unieks. Ge moet het zelf voelen als ge, na deze marteltocht, in het koor omhoog kijkt naar de Zwarte Madonna. Het is iets onzegbaars, iets tussen de Lieve Vrouw en U alleen. Zo is het. Wonderbaar.

En binnenkort is 't weer zover. Ik geef al mijn lezers rendez-vous. Eerste zaterdag van mei. Te Leerbeek rond drie uur in de namiddag. Daar trakteer ik. En doorheen het traantje in ons oog, moedigen wij alle bedevaarders aan, allemaal, maar de drie dappere Meirhaeghebroers in 't bijzonder!
(Jan Meirhaeghe)

. . . . .

Brief aan mijn Betovergrootouders

"In den jaere achtien hondert vier en twintigh den thierenden van den maend februarij, voor ons Leo Francies Van Outrive, Borge-meester, officier van den civilen staet der gemeente van Caneghem, is gecompareert Pieter Francies Meerhaghe, landtsman, welken ons heeft verthoont een kindt van het mans geslachte, geboren gisteren om vijf uren namiddagh, van hem comparant en van Philipina Coussens, sijne huijsvrouwe, aen welk kindt hij verklaert heeft te willen gheven den voornaem van Charel Lodewijk." Zo werd je geboorte in de Kanegemse registers geboekstaafd. De aangifte werd gedaan door je vader en je grootvader, die samen met "garde champetre" Francies Verhéecke, de "acte van geborte" handtekenden. Charel Lodewijk. Geboren op 9 februari 1824. Dit is precies op dezelfde dag van dezelfde maand als mijn grootvader August, die 63 jaar later jouw kleinzoon zou worden. Die kleinzoon heb je nooit gekend. Je bent veel te vroeg overleden, zo vroeg dat zelfs je naam door je kleinkinderen niet in de herinnering bewaard bleef. Ergens in het najaar van 1976 heb ik, die je betachterkleinzoon ben, jouw naam opnieuw ontdekt. Charel Lodewijk. Maar was dit wel de naam waarmee je door je naastbestaanden werd aangesproken? Ik betwijfel het. Zelf handteken je steeds als "Ludovicus", maar dit ligt zo moeilijk in de Kanegemse volksmond. Ik vermoed dat je door het leven gegaan bent als "Charlowie" Meirhaeghe. Zal ik dan maar Charlowie zeggen? Dat ik geen zekerheid heb omtrent je roepnaam, zegt reeds alles over de afstand die ons scheidt in tijd en ruimte. Reken het mij dan ook niet aan als ik de kern van je leven niet mocht raken.

Je bent geboren toen de Hollanders hier nog de plak zwaaiden en je was zes jaar oud toen België een onafhankelijke staat werd. Toen die vreemde koning Leopold I de troon besteeg. Werd dat ook te Kanegem gevierd? Misschien was deze gebeurtenis wel een van jouw verste jeugdherinneringen en liep je als knaap tussen de feestvierders. Of was dit geen reden om te feesten? Tenslotte is de ene koning de andere waard en voor jullie zal dit allemaal geen groot verschil uitgemaakt hebben. Of toch? Je was de oudste van vijf en al vlug zul je je nuttig moeten maken op de boerderij van je vader, daar op de Westhoek. Hij moet een tamelijk welvarend landman geweest zijn, want hij had verschillende knechten en meiden in dienst die bij jullie werk en onderdak vonden. Jouw grootvader was zéker een vermogend landbouwer en als gemeenteraadslid en lid van het armenbestuur, was hij een man van aanzien in het dorp. Hij overleed toen jij acht was. Jij zult nooit van dezelfde welvaart genieten die je vader en grootvader gekend hebben. Ik vermoed, Charlowie, dat je niet veel boeken en broeken versleten hebt op de schoolbanken. Toch behoor je nog tot de minderheid die haar naam kon 'zetten'. Want je doet het aarzelend en onhandig en in ieder geval minder vaardig dan je vader en veel minder zwierig dan je grootvader. De spade lag je beter in de hand dan de pen. Ik schrijf nu deze brief, maar zou jij wel in staat geweest zijn om die even vlot te lezen als je nakomelingen op dit ogenblik doen?

Ik merk dat je tamelijk lang 'jonkman' gebleven bent. Je bent reeds 31 jaar als je in 1855 te Aarscle huwt met Rosalie Nemegeer, die de huwelijksakte ondertekent met vastere hand dan jij. Zij werd te Aarsele geboren op 28 november 1827 als eerste kind van Jan Nemegeer en Angelina Janssens. Hoe zag ze er uit, deze boeredochter van 28 jaar? Van jullie beiden bleef geen foto, geen 'lichtdrukmaal' bewaard en het is moeilijk om iemand te schrijven wiens

gezicht je niet voor de geest kunt roepen. Waar hebben jullie mekaar leren kennen? Werd het een lange vrijage? Ik heb de indruk dat jullie de huwelijksdatum steeds maar verder in de onzekere toekomst verschoven hebben, wegens 'de slechten tijd'. Tot het zou beteren. Want inderdaad, Charlowie, als twintiger heb je misschien wel de somberste periode uit onze geschiedenis meegemaakt. Ik weet dat allemaal uit de boeken, maar jij hebt het aan den lijve ervaren. Net als voor je leeftijdsgenoten vandaag, was er toen ook voor jullie 'no future', geen toekomst. Krisis. Je hebt de huisweefnijverheid ten onder zien gaan in die niet te stuiten golfslag van de industrialisering. Die huisweefnijverheid die het grootste deel van de plattelandsbevolking in staat stelde om de touwtjes nog net aan mekaar te knopen, te spinnen of te weven, was ten dode opgeschreven. In 1846, je was toen 22 jaar, leefde bijna één derde van de arbeiders van de Openbare Onderstand en in 1855, je huwelijksjaar, waren twee mensen op vijf behoeftig! Je hebt ze definitief zien vertrekken naar de Nord, naar de streek van Roubaix en naar Amerika, die talloze buitenmensen die hier letterlijk hun droog brood niet meer konden verdienen. In de tweede helft van de eeuw zijn er vierhonderdduizend Belgen, vooral uit West- en Oost-Vlaanderen, naar den vreemde uitgeweken en dit zegt genoeg over het falen van de burgerlijke maatschappij die haar welvaart zou vestigen op de ontreddering en de uitstoting van honderdduizenden. Vandaag, Charlowie, wordt er gestookt tegen de gastarbeiders die hier een job kwamen zoeken. De omgekeerde wereld zeg je? Inderdaad en daarbij wordt altijd vergeten dat iedere Vlaamse familie indertijd zelf zijn gastarbeiders had die noodgedwongen het geluk, wat zeg ik, hun brood elders gingen zoeken. In het revolutiejaar 1848, je was toen 24 jaar en in de fleur van je leven, schreven Marx en Engels het Communistisch Manifest, dat ook in het Vlaams gepubliceerd werd: "Een spook waart door Europa, het spook van het communisme", zo luidde de openingszin. Maar ik geloof dat jij vooral door het spook van de armoede en de uitbuiting uit de slaap gehouden werd. "Ontwaakt Verworpenen der Aarde", zongen de socialisten later. Ontwaakte men ook te Kanegem? Wist je, Charlowie, wat er gaande was in Europa? Wat wist je over kapitalisme en socialisme? Of was je écht van Kanegem en wist je van niets? Wat je wel wist en voelde was de honger en de angst voor ziekte en dood. Want naast deze crisis overvielen nog een reeks regelrechte rampen het Vlaamse platteland. Je was 21 in het rampjaar 1845. De strenge winter van 1844-45 had een groot deel van de tarwe-oogst vernield en om de honger te lenigen, spitste men zich toe op de aardappelteelt. Doch de aardappelziekte van 1845 vernielde ook deze oogst. Dit betekende hongersnood! In 1847, '48 en '49 werd de reeds zo beproefde en verzwakte bevolking door tyfus en cholera geteisterd. Je hebt het zelf meegemaakt hoe te Ruiselede komplette gezinnen stierven van honger en tyfus en hoe er soep werd gekookt van bieten en boomschors... In de statistieken lees ik dat in 't jaar 1846 te Kanegem 36% van de mensen behoeftig waren. Dat is meer dan één derde van al je dorpsgenoten. In 1847 noteerde men er op 28 geboorten niet minder dan 51 sterfgevallen! In de buurgemeenten Tielt en Ruiselede stierven respectievelijk 284 en 282 mensen aan tyfus! Voor mij cijfers en tabellen. Voor jou bittere realiteit. Schreef je dat allemaal toe aan het Noodlot, Charlowie? Of zag je het verband tussen crisis, armoede, hongersnood, ziekte en dood en trok je daar je konkluzies uit?? Zongen ze te Kanegem ook dat 'godslasterende' Gentse verkiezingslied uit 1847: "De paepen deden 't graen mislukken, en de patatten nog daer bij; dat kwaed en zal ons niet meer drukken, wij worden al zoo vet als vrij!"

Na je huwelijk betrek je een huis op Tielt-Buiten, in het grensgebied met je geboortedorp Kanegem. Ik zie dat je de kost verdient als werkmán, wever en vlaszwingelaar. Was het koppigheid of vasthoudendheid die je er toe aanzette om in deze crisis-branche je brood te blijven verdienen? Was er geen andere keuze, of dacht je dat je het wel zou rooien?

Weet je, Charlowie, dat je de eerste bent van al mijn en jouw voorouders, sedert het jaar 1200, die er niet in slaagt om zich als landbouwer op een hoeve te vestigen. Ook dit is een ongunstig teken aan de wand.

Negen maanden na jullie huwelijk wordt het eerste van je zes kinderen geboren : Désiré, mijn overgrootvader, in 1856. De anderen volgen met vaste regelmaat : Maria-Juliana in 1859, Jan in 1861, Henri in 1857, Camille in 1863 en Theophiel in 1866.

Een kroostrijk gezin dat wellicht nog groter geweest zou zijn als dit drama zich niet had voorgedaan : twee februari 1868, om vier uur 's morgens, in je woning, vierde sectie te Tielt. Een paar dagen voor je 44^e verjaardag sterf je! Je oudste kind is dan 12 en je jongste twee jaar oud. Werd je plots weggeroepen, Charlowie, of is aan je dood een ziekteperiode voorafgegaan? Heb je het afscheid voelen naderen en wat is er dan allemaal door je heen gegaan? Je vrouw die achterbleef met zes kleine kinderen...

Vierenveertig jaar... En zeggen dat je broers en zuster, met uitzondering van je zus Rosalie die in 1845 als meisje van zestien overleed, allen een tamelijk hoge top scheerden. Je broer Pieter, die jouw overlijdensakte handtekende en jonkman zou blijven, werd 71 jaar. Je broer Jan, wiens huwelijk met Rosalie Verbrugghe kinderloos bleef, werd tachtig jaar oud. Hij was landbouwer te Kanegem en bij hem woonden je ouders en je ongehuwde broer in. Je zuster Thecla die met Jan Van Poucke huwde, was zelfs 86 jaar toen ze te Tielt overleed in 1917. Je moeder werd 68 en je vader, die jou elf jaar overleefde, werd 80 jaar oud. En jij Charlowie, vierenvieftig... Je was ook de enige zoon uit het gezin van je ouders die het Meirhaeghegeslacht moest voortzetten. Je beide broers waren kinderloos. Met die vijf zonen van jou leek dat geen probleem te zijn. Later zou blijken dat je stamlijn slechts ternauwernood overleefde. Je echtgenote zou de dood te dikwijls op de dorpel van haar deur vinden.

En hier richt ik me tot jou, Rosalie. Hoe heb je het aan boord gelegd om in het levensonderhoud van je onthoofd gezin te voorzien? Kreeg je hulp en steun van je schoonvader die nog altijd te Kanegem woonde, of van je schoonbroers en -zusters?

En de zwarte dagen waren nog lang niet voorbij... In januari 1873 sterft je jongste zoontje Theophiel, een maand voor zijn zevende verjaardag. Een goed jaar later, om precies te zijn op 30 mei 1874, vertrek je dan met je vijf kinderen naar Kanegem, waar je een huis vindt op de Kerkhoek. In de bevolkingsregisters sta je als 'spinstster' geboekstaafd, terwijl je zonen als wever en je dochter als kantwerkster aan de kost komen. Jij zult ook wel 'gospellewerkt' hebben, Rosalie, net als die 50.000 kollega's van jou in de Vlaanders. Kantklossen. Voor ons roept dit vandaag romantische beelden op. Het vertederend geluid van de klossen... Wist je, Rosalie, dat onze echtgenotes en dochters het kantwerken opnieuw aanleren in speciaal daartoe georganiseerde kursussen? Bij wijze van vrijetijdsbesteding. In jouw tijd lagen de zaken wel even anders en was het spellewerken alles behalve een hobby...

Jullie kantwerksters waren het slachtoffer van een vorm van uitbuiting die des te hatelijker was, omdat de waarde van het produkt uitsluitend afhing van de arbeid die zwaar onderbetaald werd. Jullie opdrachtgevers, de kloosters onder meer, streken 25 tot 35% op van de kostprijs en gaven jullie een ellendig loon, soms in natura uitbetaald. Zij konden rekenen op de nood van jullie vrouwen die het 'spellewerk' nodig hadden om het ontoereikend gezinsbudget wat bij te werken. Deze roof op de arbeid begon al in de kant-scholen, waar de meisjes opgeleid werden tot dienstbaarheid aan een luxe-industrie die hen alleen maar armer maakte. Zo was het kantwerk de meest britale vorm van vrouwenuitbuiting in de 19de eeuw. Rosalie, je denkt misschien dat die betachterkleinzoon van jou een goddeloze geus is. Weet echter dat ik alles wat hierboven staat omtrent het klossen, gelezen heb in een boek van een Vlaamse pater Jezuiet, meer bepaald pater van Isacker. Zeker, Rosalie, de tijden zijn veel veranderd. Je begrijpt het allemaal niet goed zeg je. Kon ik maar begrijpen wat jij voelde toen je dochter Maria-Juliana in februari 1875 overleed op 16-jarige leeftijd. En nog was het leed niet geleden. Twee jaar later, in april 1877, sterft je zoon Jan die geen zestien jaar werd. Je zoon Henri is pas 23 geworden als ook hij van je weggerukt wordt in mei 1881... De Heer geeft, de Heer neemt, zul je in alle nedrigheid gezegd hebben en je geloof, dat door zoveel verdriet beproefd werd, brak niet.

En dan is het eindelijk eens feest : in 1885 huwt je oudste zoon Désiré met Rosalie Rytgat. Je gaat bij hen inwonen en je weet er acht kleinkinderen geboren worden. Je andere zoon Camille huwt in 1891 met kantwerkster Leontine Verbauwheede en ook hun vier kinderen help je ten doop dragen. Helaas, ook Camille die slechts 34 jaar oud werd, zul je in 1898 naar het kerkhof dragen. Rosalie, je bent nu zeventig jaar oud en je hebt je man en vijf van je zes kinderen zien sterven. Je enige nog overlevende zoon Désiré zou jou, slechts negen jaar na jouw overlijden, in de eeuwigheid vervoegen. Ook hij werd niet oud, 52 jaar slechts. Van wat zijn ze allemaal gestorven? Waren de ongunstige levensomstandigheden de oorzaak of waren die Meirhaeghes zwak van aard en konstitutie? Of ligt het in de combinatie van die twee dingen? En dan sterf je samen met en in de kering van die onzalige 19de eeuw. Op 3 april 1900 meldt Désiré op het dorps huis dat zijn moeder Rosalie Nemegeer om tien uur in de voormiddag overleed in zijn woning nr. 123 op de Kanegemse Kerkhoek. Je was 72 jaar geworden en je neemt afscheid op de drempel van de twintigste eeuw, de eeuw waarin mijn vader en mijn kinderen zouden geboren worden.

En jij, Charlowie, die reeds 32 jaar eerder gestorven was, heb je ze daarboven één na één verwelkomd, al die veel te vroeg gestorven kinderen en tenslotte ook die vrouw, met wie je slechts dertien jaar het bed gedeeld hebt? Je weet dat ik al jaren bezig ben met het schrijven van onze familiegeschiedenis, deels uit historische nieuwsgierigheid en deels om een soort heimwee te stillen. In deze geschiedenis vormt jouw leven een keerpunt en een breekpunt. De crisis en de nivellering die zich in de maatschappij voltrok, voltrok zich als het ware ook in de kleine wereld van je gezin en in veel gezinnen van je naam- en tijdgenoten. Je verre Wortegemse voorvaders waren tussen 1200 en 1600 stuk voor stuk welvarende landbouwers die, ieder in hun tijd, tot de meest vooraanstaande dorpelingen behoorden. Na de uitwijking naar Kanegem in 1635 en

de bescheiden start aldaar, ging het weer in opwaartse lijn. Hoewel het niveau van weloer nooit meer bereikt werd, behoorden je Kanegemse voorouders zeker nog tot de gegoede middenklasse. Het suksesverhaal van je grootvader doet zelfs weer aan de Wortegemse dagen denken. Na hem begon de neergang die vooral in jouw leven gestalte kreeg. Het zou weer een paar generaties duren vooraleer die dalende kurve omgebogen zou worden in een nieuwe stijging. Ja, Charlowie, het eeuwige verhaal van eb en vloed, van vallen en opstaan. Het moge je een troost zijn te weten dat je kleinkinderen en vooral je achterkleinkinderen en hun kinderen, het materieel veel beter hebben dan jij en dat uit jou, ondanks alle tegenspoed, een zeer talrijk nageslacht geboren werd. Voor je jongste nakomelingen ziet het er vandaag echter niet zo goed meer uit. Maar wat nu geschiedt kan in geen enkel opzicht de vergelijking doorstaan met de lijfelijke miserie uit jouw tijd. Wij leven tenslotte nog steeds in het rijke Westen, maar in jouw dagen lag de Derde Wereld voor een stuk in Vlaanderen.

Charlowie en Rosalie, als het zou kunnen dat we mekaar ooit nog eens ontmoeten, ergens voorbij dit leven. Dan zullen we praten over de goede dingen van het leven die jullie ook wel gekend zullen hebben, maar waar ik geen enkel zicht op heb. Of kon ik jullie dan alleen maar eens zien zoals jullie er toen uitzagen. Dat zou reeds voldoende zijn. Nu neem ik afscheid van jullie, in naam van allen die uit jullie geboren werden en waarvan ik de honderden namen hier niet kan vermelden. Dag Charlowie, dag Rosalie. Misschien tot ziens.

Herman.

. . . . .

WIJLEN PATER RAYMOND DINJAERT

Begin dit jaar meldden de media, radio, televisie en kranten, het overlijden van Pater Raymond Dinjaert. Dinjaert was een vooraanstaande personaliteit aan het Koninklijk Hof die, na het overlijden van zijn echtgenote, alle wereldse ijdelheden ruilde voor een nederig kloosterleven. Hieronder volgt integraal de in memoriamtekst die Louis De Lentdecker in het Nieuwsblad publiceerde. We doen dit omdat de echtgenote van Dinjaert een naamgenote is en dus ook tot onze stam behoort. Raymond Dinjaert huwde namelijk te Ronse op 23 januari 1932 met Jeanne-Marguerite Van Meirhaeghe. Zij werd te Ronse geboren op 27 april 1894 als dochter van Leopold Van Meirhaeghe en Victorine Provoyeur en overleed te Elsene-Brusdel op 1 juli 1965.

"De hofdignitaris die monnik werd. Pater Raymond Dinjaert, eregeneraal en hoofd van het Militair Huis van koning Boudewijn is overleden. Hij was 84. Met hem verdwijnt een van de boeiendste figuren die na de Tweede Wereldoorlog, meestal diskreet en achter de schermen, invloed hadden in de hoogste milieus van het land. Met hem ook gaat een buitengewoon briljant verstandig man, zo diep gelovig dat hij, op het hoogtepunt van een invloedrijke carrière het uniform en de eretekens terzijde schoof en intrad bij de Franciskanen.

Geboren in Flawinne op 26 januari 1900, liep Dinjaert school in Namen. Al vroeg viel hij op door zijn hard werken en zijn knap verstand. Als beroepsvrijwilliger volgde hij de kadettenschool. Hij werd als eerste van een promotie van 500 kandidaten toegelaten tot de Miliaire School. Later ging hij naar de Krijgsschool en het duurde niet lang of hij verscheen daar terug als professor. Hoofd van de inlichtingendienst was hij na de achttiendaagse veldtocht van 1940 gedurende vijf jaar krijgsgevangen in Duitsland. Vriend van Leopold III was hij enkele tijd diens raadgever. In 1951 werd hij vleugeladjutant van koning Boudewijn en in 1954 hoofd van diens Militair Huis.

Wij hebben Dinjaert gekend bij tientallen plechtigheden en koningsreizen als een vinnig officier, schitterend van de eretekens, gevreesd door de manschappen, uiterlijk gereserveerd, hautain, koel en hard, maar in de vertrouwde omgang prettig in de konversatie, gediensstig, met veel zin voor droge humor. Hij bekeek de lui die rond de koningen naar een houding zochten met ironie. Hij zag gauw wat waardeloos was, zodat men op recepties de indruk had dat hij slaperig was.

Van het leger had hij de degenstem bewaard die hem over zijn schuchterheid heen hielp. Hij kon spottend, skeptisch zijn, ook naar de meest vervelende hovelingen luisteren zonder dat één trek van zijn gelaat verroerde; hij kon minuten lang stil blijven van bewondering voor een landschap of een kunstwerk. In de uren dat het protocol mocht vergeten worden kon hij geestdriftig vertellen over zijn plannen, over het leven, over zijn lektuur, zijn kollectie kunstschaten.

Toen voor het eerst gemeld werd dat hij, na de dood van zijn vrouw, kloosterling zou worden, dachten velen dat het om een grap ging. Ik heb de dienst van de koning verlaten om in dienst te treden van de Koning der koningen.(zei hij). Ik heb wat men het aards geluk noemt ten volle beleefd. Wat de wereld kan bieden aan eer, carrière, geld, sukses en liefde is meer dan voor de meesten jarenlang mijn deel geweest. Ik ben er dankbaar om. Sedert de dood van mijn vrouw heb ik geleerd dat het aards geluk niet te versmeden is, dat het overweldigend kan zijn, maar dat het niet te vertrouwen is. Het is broos, vergankelijk en daarom tenslotte ook ontgoochelend. Langzaam heb ik ondervonden dat het priesterschap naar het ware geestelijk genot voert. Dit geestelijk geluk heeft zoveel méér waarde, is het enige dat telt omdat het blijvend is en rust brengt. Ik heb mijn gedachten en gevoelens daaromtrent neergeschreven in een boekje ("Réflexions"). Denk niet dat ik me wreken wil op de wereld of reageer tegen een ongeluk (het verlies van mijn vrouw) dat ik als een onrechtvaardigheid beschouw. Ik ben tot de vaststelling gekomen dat niets het geestelijk geluk kan evenaren. Daarom wil ik priester worden en ben ik blij dat alles zo evolueerde.

In december 1968 werd Dinjaert tot priester gewijd in de O.L.Vrouwkerk van de parochie Vogelzang te St.-Pieters-Woluwe door Mgr. H. Van Waeyenbergh, ererektor magnificus van de universiteit van Leuven. Pater Raymond sloot zich niet op in de studie : in de sfeer van Franciscus ging hij de armsten, de meest berooiden opzoeken, de meest ongelukkigigen en zieken bezoeken en opbeuren. Zijn geloof, zijn priesterschap waren geen pose : na het afbreken van zijn officiersloopbaan woonde hij, diskreet in een zijbeuk, op de Nationale Feestdag het Te Deum bij. Hij die het jaar voordien

midden de praal en pracht en de eerbewijzen schreed, omhangen met alle mogelijke decoraties, crelinten en grootlinten, was blootvoets op sandalen en droeg de schamele monnikspij. Hij keek lachend neer op de staatsie rondom hem, op de prachtige jurken, de schitterende uniformen, de vele bloemen, het goud en het brokaat. Hij vond het leuk dat bijna niemand hem herkende. Op dat moment bij hem gekomen te zijn, zijn handdruk gevoeld te hebben, behoort tot de onvergetelijke ogenblikken van het leven. Zelden heb ik iemand zoals hij toen lachend als een kind horen zeggen : "Ik ben gelukkig". (LDL. Nieuwsblad. januari 1985).

noot. In 'Kerk en Leven' van 9-16 februari 1985 verscheen van de hand van Felix Dalle eveneens een in memoriam.

. . . . .

S P R O K K E L S

- Nieuws van het Wapenfront :

Begin februari 1985 kregen we een voorlopig afschrift van de Wapenbrief, waarbij ons blazoen als oud familiewapen goedgekeurd en geregistreerd wordt door het Heraldisch College. Zodra de officiële Wapenbrief ons bereikt, zullen wij dit meedelen.

Dat dit lief mythologisch figuurtje ons reeds zeer vertrouwd is, weten we. Dat het ook nieuwe en frisse initiatieven zou doen ontstaan, hadden wij alleen durven dromen.

Iedereen kent ons Meerminneke dat op zoveel schouwen uitdagend onze familie benadert, naar een in hout gesculpteerd model door kunstenaar Filip Remmerie uit Pittem en door André Meirhaeghe uit Tielt in zand gegoten. Het was een ware revelatie op het Oudenaardse Meirhaeghefeest. Het kende en kent nog groot succes. Dan was er nog onze familievlag, ontworpen en gemaakt door Viviane Vande Putte en Daniël Meirhaeghe uit Wilsele, zelfde stam maar andere tak, kwam uit een onverwachte hoek met een meermin in geëmailleerd plaaster. En er is ondertussen nog veel meer :

- Op de jaarlijkse familiebijeenkomst te Kanegem van de afstammelingen van August Meirhaeghe en Estella-Maria Vander Meersch, ingericht door Guillaume Herman x Andrea Meirhaeghe en Albert Meirhaeghe x Mariette Lauwers - we waren dit keer met een negentigtal aan tafel - kwam Els Meirhaeghe, dochter van André, ons zeer aangenaam verrassen met een "zegelmeermin in chokolade" : originele snoepjes voor groot en klein. Els, dit was een meesterstukje van chokoladekunst. Misschien hebben vader André en moeder Simonne wel over jouw schouder je hun wijze raadgevingen over de vormgeving ingefluisterd, maar de ware enthousiaste meerminfan was jij! Dat je graag bijspringt om familie- of volksfeesten kleur en leven bij te brengen, daar is ons ouderwordende hart blij om. Els, doe voort! Niets is zo zoet als jouw meermin in chokola!

- Maar dat was niet alles. Bruno Huys, echtgenoot van Martine en schoonzoon van Guillaume Herman en Andrea Meirhaeghe, onze vlaggedrager van in Oudenaarde, die zijn hart in Kanegem verloor en naar Ruiselede ging wonen, deed Herman krijtwit worden met een miniatuur-witgipsen en zeer goed geslaagde meermin. Het werd een soevenir voor ieder aanwezig gezin dat het nieuwjaarsfeest bijwoonde. Dat Bruno en Martine een warm hart hebben voor dergelijke festiviteiten mochten wij al meerdere malen ervaren. Dank Bruno en een zoen van ons Trudeke!

- Enkele dagen na nieuwjaar kwam Geert Meirhaeghe, zoon van André en Simonne en broer van Els, met Sabine D'hont zijn vrouwtje, alweer met een ander werkstuk op de tafel. Het zit of het moet wel in de familie zitten. Voor ons lag een nieuwe meerminlekkerrij; vorm ontworpen door Geert en gebakken bij bakkerij Lecluyse te Desselgem. Een milde, goed geproportioneerde meermin in zandkoek. Dat wordt iets voor de volgende Meirhaeghefeeste zeggen Geert en Sabine. Ik wil hen graag geloven. Dat ware een familiale, originele versnapering om van te snoepen!

- Ons familiewapen trekt ook de wijde wereld in. Ik verzond namelijk twee grote wapenschilden naar Canada. Het ene werd aangevraagd door Mevrouw Van Geemeren-Van Meirhaeghe uit Berendrecht voor haar zuster in Canada. Het andere was voor een eigen familielid.

Gezien er nog regelmatig vraag is naar een of ander wapenschild of naar de sticker, hebben wij besloten alles nog éénmaal te hernemen. Het grote familiewapen in kleurendruk echter in zeer beperkte oplage (tien). Bij uitputting volgt de definitieve stop!

De drie uitgaven zijn alleen te verkrijgen op adres als voorheen. Schrijf of telefoneer naar Jan Meirhaeghe, Europastraat 15, 8770 te Ingelmunster. Postrekening : 000-0501608-21.

. . . . .

in en uit de brievenbus :

- dank aan Mevr. Zoë Van Meirhaeghe-Bral uit Brugge en de Hr. Cyriel Van Meirhaeghe uit St.-Amandsberg die ons het rouwbericht uit de krant toestuurden bij het overlijden van Cyrile Meirhaeghe uit Astene-Deinze.
- dank aan Willy Van Meerhaeghe uit Ronse en Richard-Daniël Meirhaeghe uit Oudenaarde voor de rouwzantjes.
- dank aan Mevr. Lucie Glorius echtg. E. Van Meirhaeghe uit Schelderode voor de aanvullende stamboomgegevens over haar familie. Zij bracht ons tevens op het spoor van de afstammelingen van burgemeester Kamiel Van Merhaeghe, over wie we in 't vorig meerminneke een vraag stelden. Haar briefpapier draagt ons familiewapen : zeer geslaagd!
- dank aan Mevr. Rosa Van Meirhaeghe echt. Janssens uit Aartselaar voor het rouwzantje van haar vader Alfons én voor de kopies van het trouwboekje van haar grootouders én voor die prachtige foto's uit de zeer oude doos!
- dank aan de Hr. Paul De Schuyter uit Kanegem voor de kopies over 'vliegenier Victor De Jonckheere', een aanverwant. We komen hier later zeker op terug!
- dank aan Dirk Simoens uit Ouwegem voor het rouwzantje van zijn grootvader Georges Van Meirhaeghe.
- dank aan Dr.L. Varlez uit Brussel voor nog maar eens een pak archiefmateriaal en een reeks foto's van het Oudenaardse familiefeest.
- dank voor de schriftelijke nieuwjaarswensen die we ontvingen van Denise Meirhaeghe uit Louvain-la-Neuve, Yvette Van Meirhaeghe Naessens uit Gentbrugge, de familie Van Meirhaeghe-Van Muylder uit Boechout, Zuster Hilde Meirhaeghe uit Kortrijk.
- dank aan André Meirhaeghe uit Tielt voor het krantenknipsel over pater Raymond Dinjaert.

- Op zaterdagmorgen 19 januari 1985 troffen we Ludo Van Meirhaeghe uit Schoten "te bed of niet te bed" aan met Jos Ghysen. Hij was een van de kwiskandidaten die opheldering moest brengen over de vraag : "terwijl de man aan het spreken was, stelde men vast dat hem een bepaalde valpartij bespaard was gebleven..." Hoewel Ludo niet op zijn tong gevallen was, rinkelde de kassa toch niet voor hem. Spijtig maar Helaas!
- We lazen in de Weekbode dat eind vorig jaar - begin dit jaar te Markegem een voetbaltornooi georganiseerd werd. Veertien amateursploegen betwistten aldaar de "Beker Schepen Vanmeerhaeghe". De ploeg 'Vanmeerhaeghe' zelf drong door tot de kwartfinales. Wie uiteindelijk de Beker won, vonden we niet terug.
- Gelezen in "L'Est-Eclair"(Frankrijk) van 15 november 1984 onder het streeknieuws 'le journal de Romilly' : een verslag van een expo-concours over vogels. Het artikel wordt geïllustreerd met een foto waarop Huguette Meirhaeghe echt. Cyrille Meirhaeghe uit Orvilliers Saint Julien staat afgebeeld, met op haar schouder haar 'superbe' papegaai. Huguette is inderdaad een verwoed ornitologe en we hadden al eens de kans om al haar exotische vogels te bewonderen in die indrukwekkende kooien die op de voorouderlijke boerderij opgetimmerd staan. Op een foto in de sportbladzijden herkennen we Julien Meirhaeghe, de schoonbroer van Huguette en we lezen in de bijgaande ondertitel : "parmi les animateurs dévoués, nous avons remarqué avec plaisir la présence de Julien Meirhaeghe de Mergey, ancien membre de la Commission du District et bien remis de son terrible accident". Julien is een der drijvende krachten achter het plaatselijk jeugdvoetbal en het verheugt ons evenzo dat hij na dat zware ongeval weer aan de beterende hand is.
- Er is een mens verdronken. In Het Nieuwsblad van 8 februari 1985 lazen we dit kort berichtje waarachter heel wat leed schuilgaat : "Kluisbergen : lijk opgehaald. Donderdagmorgen merkten werknemers aan de Ruiense elektriciteitscentrale een vreemd voorwerp in een van de sluisfilters. Het bleek het levenloze lichaam te zijn van de 42-jarige Robert Van Meirhaeghe uit Spiere-Helkijn. De man was sinds 15 november vermist. Het parket beval de overbrenging van het lichaam naar Gent voor een autopsie."
- Op vrijdagavond 23 november 1984 woonden we de opvoering bij van het pikante toneelstuk "Lente in Rome", door de Gentse Rederijkerskamer Mariën Theeren. We citeren uit de recensie die naderhand in Het Volk verscheen : "De filmversie van Jack Lemmon mocht er wezen, de opvoering door Mariën Theeren ook : Gerda Scherpereel-Meirhaeghe, Luk Vander Mispel en Henk Keymeulen zorgden als hoofdvertolkers van "Lente in Rome" voor een aanvaardbare vertolking van Samuel Taylors praatkomedie. De regie was van Juliaan Crommelinck. (...) Merkwaardig genoeg viel er een duidelijk verschil te merken tussen het deel voor en na de pauze. De figuratie bleef op het gepaste niveau, maar waar in het eerste deel de heren Vander Mispel en Keymeulen het stuk 'droegen', worden ze in het tweede deel door Gerda Meirhaeghe om zo te zeggen van scène gespeeld. Luk Vander Mispel verliest zich een beetje, maar weet zich door de springerige Gerda toch vrij snel te herpakken. Zij evolueert dan ook van het aarzelende, verlegen en bescheiden dametje naar de stijlvolle, enthousiaste actrice".

Einde citaat. Het acteren of totentrekken zit de Scherpereels blijkbaar in het bloed, want ook mijn schoonvader André en mijn schoonzuster Annemie Scherpereel stonden of staan nog steeds op de planken bij toneelgroep 'Meer Vreugde' uit Oostrozebeke, waar ook Gerda haar eerste toneelstappen zette. En misschien heeft Chris Lomme -u weet wel, Marieke uit Schipper naast Mathilde- ook wel haar talent van de Scherpereels geërfd? Haar moeder is namelijk ook een Scherpereel en was (opera) actrice te Kortrijk. Proficiat, wederhelpt, met die opvoering en met die goeie kritieken. Ondertussen kan de lezer zich goed voorstellen hoe ik hier ook thuis van de scène gespeeld word door dit alles behalve aarzelend, verlegen en bescheiden dametje... 't Leven is een schouwtoneel en ik heb meer dan mijn deel!

- Onlangs gelezen in de krant, onder de titel : "lesbische vrouwen kunnen samen een kind verwekken": "Zoals de biotechnologie zich nu ontwikkelt zullen in de toekomst twee vrouwen samen een kind kunnen krijgen. Dat zal dan gebeuren door het versmelten van twee eicellen, zoals dat nu al met lichaamcellen kan". Dat vertelde prof. Rörsch die ook wees op de wettelijke en filosofische gevolgen van deze ontwikkelingen in de biotechnologie. Ook voor de genealogie of stamboomkunde zal dit natuurlijk tal van gevolgen hebben. Ik zie het al gebeuren hoe in 't jaar 2385 iemand zijn stamboom begint uit te pluizen en dan tot de konkluzie komt dat hij niet, zoals de Van Meirhaeghes, één stammoeder heeft, maar wel... twee stammoeders! De techniek staat voor niets, zei de renner, en hij schildte een peer met zijne velo!

. . . . .

en Adam gewon Seth

- Jochen De Palmenaere, geboren te Wetteren op 20 maart 1984. zoon van Rudy De Palmenaere en Marleen Dhondt. kleinzoon van Marcel Dhondt en Rosa Vande Velde. achterkleinzoon van Emiel Dhondt en Maria Martha Van Meirhaeghe.
- Anneleen Van Nieuwenhuyze, geboren te Tielst op 18 juli 1984. dochter van Piet Van Nieuwenhuyze en Mieke Lambert. kleindochter van Marcel Lambert en Josephine Meirhaeghe.
- Melissa Rogiers, geboren te Gent op .. 11.1984. dochter van Eddy Rogiers en Marion Van Meirhaeghe uit Gent. kleindochter van ...
- Ramona Van Meirhaeghe, geboren te Gent op 30 november 1984. dochter van Marc Van Meirhaeghe en Annick Willems uit Mrelbeke kleindochter van Albert Van Meirhaeghe en Germaine Vande Velde.

wij denken aan

- Alfons Van Meirhaeghe, echtgenoot van Mevr. Madeleine Marseloo. geboren te Hoboken op 25 juli 1912 en overleden te Antwerpen op 26 september 1983.
- André Willems, weduwnaar van Mevr. Suzanna Piens. geboren te Eke op 18 juli 1915 en overleden te Gent op .. oktober 1984. Hij was de zoon van Vital Willems en Maria Emilie Van Meirhaeghe.

- Cyrile Meirhaeghe, echtgenoot van Mevr. Martha Claeys.
geboren te Kanegem op 18 december 1914 en overleden te Gent-AZ.
op 26 november 1984.
- Raymond Dinjaert, weduwnaar van Mevr. Marguarite Van Meerhaeghe.
geboren op 26 juni 1900 te Flawinne en overleden te Sint-
Pieters-Woluwe op 5 januari 1985.
- Georges Van Meirhaeghe, echtgenoot van Mevr. Madeleine Rogge.
geboren te Ouwegem op 21 augustus 1897 en overleden te Ouden-
aarde op 8 januari 1985.

. . . . .

In 't vorig Meerminneke zegden we dat we binnenkort het Liedboek van ons (over)-grootvader Theophiel Vander Meersch zouden uitgeven. De straatzanger die zestig jaar geleden overleed. We zijn volop bezig met het persklaar maken van dit boek en we danken langs deze weg de vele mensen, familieleden en geïnteresseerden, die reeds voorintekenden op deze publicatie. Tussen de verzamelde volksliedjes ontdekten we het liedje "Mijn Stamboom", dat hoogstwaarschijnlijk door hem gedicht werd en dat vast en zeker op zijn repertoire stond. Hieronder drukken we, bij wijze van voorpublicatie, de tekst af, die een thema behandelt dat ons zo nauw aan het hart ligt. In dit grappige liedje steekt Vermeerschke de draak met al die verwaande ijdelheiten voor wie stambomen slechts "stoefen en pochen" betekent. Een plezante les in nederigheid! Wie dit liedje kent gelieve ons te kontakteren. Kent iemand nog de melodie ?

MIJN STAMBOOM

'k Kan voor 't minst zoolang onthouden
als de langste mensch op aard
en 't is wonder om bemerken
hoe 't al in dat hoofd vergaart
'k weet mijn stamboom gansch van buiten
'k heb een broeder officier
en aan 't Hof zijn van ons kozens
in de kamers 'k heb er vier!

publiek : Wat zegt gij? Van die rij?
En uw grootvader? Was dat geen scharesliep?

zanger : Wat?! Mijn grootvader scharesliep?

Mijne nicht trouwd' een minister
en mijn broeder is pastoor
en mijn schoonbroer heet De Rotschild
en mijn vader was doctoor
'k heb een neef die generaal is
en zijn vrouw is barones
en haar zuster geeft de kinders
van de Graaf van Vlaandren les!

publiek : Wat zegt gij? Van die rij?
En uw oom? Gaat die niet met noten rond?

zanger : Wat?! Mijn oom met noten rond gaan?

Wij zijn eerlijk en de deuren
 van 't gerechtshof en 't gevang
 bleven steeds voor ons gesloten
 'k weet dat heel mijn leven lang
 de minister van Justicie
 noemt precies gelijk ik heet
 en mijn neef is van 't beroepshof
 zie ons handslag, geld en eed!

publiek : Wat zegt gij? Van die rij?
 En uw zoon? Werd die niet veroordeeld om kie-
 kens te stelen?

zanger : Wat?! Mijn zoon, kiekens stelen?

Steeds getrouw aan Vorst en Koning
 minnen wij ons Vaderland
 en voor Belgie rijk en machtig
 hebben wij ons bloed verpand
 Breydel was van mijn familie
Willem Tell, Jan Bart en Ney
 de Mérode en Vander Smissen
 zijn kozijns van moeders zij!

publiek : Wat zegt gij? Van die rij?
 En 't is toch uw oom die Belgie in '92 verra-
 den heeft?

zanger : Wat?! Mijn oom Belgie verraden?

En ten is niet om te stoefen
 maar verstandig en geleerd
 zijn wij al in ons familie
 d'een dicht, d'ander compseert
 mijn zoon heeft een boek geschreven
 en mijn vrouw is dichteres
 en haar broeder is een bisschop
 en haar zuster is abdes!

publiek : Wat zegt gij? Van die rij?
 En zijn er in 't zottekot geen tien die uw
 naam dragen? enz...

Zie nu kent gij mijn familie
 ja 'k ben fier op mijnen boom
 niemand heeft zo schoone takken
 dat verwed ik zonder schroom
 wij zijn braaf, geleerd, verstandig
 niemand die 't betwisten zal
 wij zijn rijk en zijn geen stoefers
 eerlijk zijn wij bovenal!

publiek : Wat zegt gij? Van die rij?
 En die portemonnaie die ge daar geknipt hebt?
 Tast eens in uw zakken!

zanger : Ik?? Een portemonnaie geknipt? Een proces tot
 eerherstel! Loopt eens om een tribunaal!!
 Maar...laat mij eens tasten nog...
 ja, gij hebt gelijk dan toch!
 Maar op mijn woord van eer
 't was zonder weten!

refrein : Wie heeft dat nog ooit geweten?
 't Is een echte schand!
 Gauw die vent op straat gesmeten
 Leen me een hand!